

Πιστεύω εις έναν Θεόν...

Κατ' αρχάς, όταν λέτε ότι πιστεύετε στον θεό, σε ποιον θεό αναφέρεστε; Στον Βάαλ, τον Δία, τον Κετζαλκοάτλ, τον Όντιν, τις ινδουϊστικές θεότητες ή τον θεό των μονοθεϊστικών θρησκειών (Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλάμ); Με ποιο κριτήριο έχετε επιλέξει τον έναν από τον άλλο; Και μη μου πείτε "τα ιερά βιβλία που λένε για θαύματα". Γιατί τα ιερά βιβλία ΚΑΘΕ θρησκείας λένε

για θαύματα τα οποία έγιναν "τότε" και, κατά διαβολική σύμπτωση, έπαψαν να επαναλαμβάνονται.

Ας υποθέσουμε όμως ότι επιλέγετε τον θεό των μονοθεϊστικών θρησκειών. Αυτό τι σημαίνει αυτομάτως; Σημαίνει ότι οι πιστοί όλων των άλλων θρησκειών είναι ανόητοι ενώ εσείς έξυπνοι. Γιατί, αν είναι καθαρά θέμα λογικής, τότε γιατί δεν καταλήγουν όλοι οι άνθρωποι να λατρεύουν τον δικό σας θεό; Αρκεί απλώς να τους ενημερώσετε για την επιχειρηματολογία σας και αμέσως θα τους προσηλυτίσετε.

Αν λοιπόν δεν θέλετε να βγάλετε όλους τους αλλόθρησκους εκ γενετής χαζούς, πρέπει να δεχτείτε ότι είναι θέμα πίστης. Αλλά αν είναι μόνο θέμα πίστης, τότε πού υπερέχει η δική σας θρησκεία από οποιαδήποτε άλλη; Όσο αυθαίρετα πιστεύω εγώ στον ένα και μοναδικό θεό, πιστεύει και ο γείτονάς μου στον Δία.

Άντε όμως και καταλήξαμε στον συγκεκριμένο θεό. Από εκεί και πέρα πώς προχωράμε; Πώς επιλέγουμε ανάμεσα σε Ιουδαϊσμό, Χριστιανισμό ή Ισλάμ; Αν επιλέξουμε Χριστιανισμό, ποιο είναι το ασφαλές κριτήριο για να επιλέξουμε ανάμεσα σε ορθόδοξη και καθολική πίστη; Ανάμεσα στο παλιό και το νέο ημερολόγιο; Ανάμεσα στα διδάγματα του Άνθιμου ή του Ιερώνυμου; Μπορείτε να βρείτε όποιο (αυθαίρετο προφανώς) κριτήριο θέλετε. Και πριν μου πείτε ότι δεν είναι αυθαίρετο, αναλογιστείτε ξανά. Αν λόγου χάρη είστε καθολικοί, τόσα εκατομμύρια ορθόδοξοι είναι ανόητοι και εσείς είστε οι έξυπνοι; Δηλαδή αυτοί είναι βλάκες που δεν πιστεύουν ότι το Άγιο Πνεύμα είναι "και εκ του υιού εκπορευόμενο"; Και πώς ακριβώς μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ή να διαψεύσουμε ότι συμβαίνει το ένα ή το άλλο; Δεν μπορούμε φυσικά. Αφού δεν μπορούμε λοιπόν, τι δηλώνει για τη διανοητική μας κατάσταση ότι επιλέγουμε τη μία εκδοχή ή την άλλη;

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ, αν ο θεός υπάρχει και είναι ένας και έχει συγκεκριμένες απαιτήσεις από εμάς, γιατί υπάρχουν τόσο πολλές θρησκείες και αιρέσεις; Γιατί ο καθένας λέει το μακρύ του και το κοντό του για τον θεό και δίνει τη δική του ερμηνεία για τη φύση και τη θέλησή του; Αν υπήρχε πράγματι θεός, δεν θα έλυνε αυτόματα όλα αυτά τα ζητήματα με κάποιον, απλό για εκείνον, τρόπο; Λόγου χάρη να στείλει από έναν άγγελο στον επικεφαλής κάθε θρησκείας για να του εξηγήσει ότι το θέλημά του εκφράζεται σωστά μόνο από τους χριστιανούς ορθοδόξους νεοημερολογίτες και ότι πρέπει όλοι οι υπόλοιποι να ακολουθήσουν τα διδάγματα των τελευταίων.

Το ότι δεν μπαίνει ο θεός σε μια τόσο απλή και εύκολη διαδικασία, αφήνοντας το μεγαλύτερο κομμάτι της ανθρωπότητας στην άγνοια και την αμαρτία, δεν εξηγείται πολύ εύκολα αν σκεφτούμε ότι ο θεός, όπως τον κατανοείτε τουλάχιστον, δεν υπάρχει;

Αν είστε χριστιανοί, σκεφτείτε το εξής: Αν υπήρχε ο θεός, όπως τον περιγράφει η θρησκεία σας και όπως τον κατανοείτε, θα επέτρεπε ποτέ να δημιουργηθεί το σχίσμα; Θα επέτρεπε ποτέ στο Ισλάμ να γίνει μια τόσο μεγάλη θρησκεία;

Αν είστε μουσουλμάνοι, αναρωτηθείτε: Αν υπήρχε ο παντοδύναμος θεός, όπως τον περιγράφει η θρησκεία σας και όπως τον κατανοείτε, δεν θα έβρισκε κάποιον καλύτερο τρόπο για να κάνει γνωστό το θέλημά του από έναν αγράμματο καμηλιέρη; Θα χρειαζόταν άραγε να βάλει τους πιστούς του να κάνουν ιερούς πολέμους για να προσηλυτίσουν τους αλλόδοξους λαούς; Δεν θα είχε πετύχει μέχρι σήμερα τον συνολικό προσηλυτισμό κάθε ανθρώπου και κάθε κοινωνίας στον ορθό δρόμο; Θα επέτρεπε ποτέ τη διάσπαση του ισλάμ σε σουνίτες και σιίτες;

Μα καλά, θα μου αντιπροτείνετε: Αν δεν υπάρχει θεός, πώς γίνονται τόσα θαύματα;

Δεν γίνονται. Ακριβώς επειδή δεν υπάρχει θεός.

Κατ' αρχάς δεν έχουμε ακριβή στατιστικά στοιχεία για το πόσοι "θεραπεύονται" κάθε χρόνο από τις κατά τόπους Παναγίες. Επιπλέον δεν έχουμε ακριβή στοιχεία για το τι ακριβώς είχαν και αν η ασθένεια επανήλθε. Π.χ. μπορεί κάποιος να έχει διαγνωστεί με μια ασθένεια και να κάνει τάμα στη Μεγαλόχαρη προκειμένου να γίνει καλά. Και πράγματι, μετά από κάποιο διάστημα, οι εξετάσεις να δείξουν ότι θεραπεύτηκε. Αυτό όμως δεν είναι κριτήριο για την αποτελεσματικότητα της Μεγαλόχαρης.

- Πρώτον, δεν ξέρουμε αν είχε γίνει λάθος διάγνωση.
- Δεύτερον, δεν ξέρουμε αν πρόκειται για κάποια περίπτωση αυτοϊάσης. Όπως ίσως να γνωρίζετε, κάποιοι άνθρωποι θεραπεύονται, ακόμη και από πολύ σοβαρές ασθένειες, μόνοι τους.
- Τρίτον, μπορεί η ασθένεια μετά από κάποιο διάστημα να επανήλθε.
- Τέταρτον, μπορεί, αν ο συγκεκριμένος άνθρωπος είχε ξεκινήσει θεραπεία, να ήταν η θεραπεία που τον θεράπευσε και όχι το τάμα. Ούτε που σας είχε περάσει από το μυαλό, ε;

Έχετε σκεφτεί ποτέ ότι ούτε η Μεγαλόχαρη ούτε κανένας άλλος άγιος δεν κατάφεραν ποτέ να κάνουν ένα ακρωτηριασμένο χέρι να ξαναφυτρώσει; Και ότι θαύματα γίνονται μόνο εκεί που θα μπορούσε η θεραπεία να οφείλεται σε άλλους, μη θεϊκούς, παράγοντες; Έχετε σκεφτεί ποτέ ότι αν υπήρχε ο πανάγαθος και παντοδύναμος θεός, δεν θα υπήρχε τόσος πόνος, τόσο κακό και τόση οδύνη στον κόσμο; Φυσικά οι θεολόγοι κάνουν πολύπλοκα νοητικά κατασκευάσματα του τύπου “ναι, αλλά θα ανταμειφθούν στην επόμενη ζωή”, “το κάνει για να μας δοκιμάσει”, “άγνωστες οι βουλές του Κυρίου”, και άλλα παρόμοια.

Αντί να χρησιμοποιείτε τέτοια νοητικά τερτίπια, για σκεφτείτε το λίγο. Θα επέτρεπε πράγματι ένας πανάγαθος και παντοδύναμος θεός να πραγματοποιούνται όλες αυτές οι φρικαλεότητες που ακούμε να συμβαίνουν σε πολέμους, εγκλήματα, ασθένειες, λιμούς και τόσα άλλα; Αντί να πούμε “άγνωστες οι βουλές του Κυρίου”, δεν είναι πιο λογικό να υποθέσουμε ότι ο Κύριος δεν υπάρχει; Και ότι μυθολογίες 2.000 ετών και βάλτε δεν είναι καλοί λόγοι για να διαμορφώνουμε την καθημερινότητά μας;

Γιατί δεν είναι απλά θέμα πίστης, όπως αντιλαμβάνεστε. Αν εγώ θέλω να είμαι σωστός χριστιανός, πρέπει να νηστεύω, να μην παίζω το πουλί μου, να μην κάνω σεξ πριν το γάμο ή με άτομα του ίδιου φύλου με εμένα και ένα σωρό άλλα πράγματα. Γενικώς να έχω ένα εκατομμύριο περιορισμούς στην καθημερινότητά μου. Αν πράγματι υπάρχει θεός και μπορώ να εξασφαλίσω οικόπεδο στον παράδεισο, άντε να στερηθώ τις παρτούζες και τα λουκάνικα τη Μεγάλη Παρασκευή. Αν όμως δεν υπάρχει θεός, δεν θα ήμουν λίγο αφελής να χάσω τόσες απολαύσεις χωρίς τελικά να υπάρχει λόγος; Και όταν λέω αφελής, να καταλαβαινόμαστε, έτσι;

Έχετε σκεφτεί ποτέ ότι οι περισσότερες θρησκευτικές απαγορεύσεις αφορούν φυσικές και εγγενείς τάσεις του ανθρώπου; Έχετε αναρωτηθεί ποτέ γιατί υπάρχει

απαγόρευση για τη μοιχεία, αλλά όχι για την κατανάλωση περιττωμάτων; Επειδή το να ξενοπηδάμε το έχουμε στη φύση μας αλλά το να τρώμε σκατά δεν το έχουμε. Άρα δεν χρειαζόταν να δημιουργηθεί απαγόρευση για το συγκεκριμένο θέμα. Αν ο θεός ήθελε να μην κάνουμε κάποια πράγματα, δεν θα ήταν πιο απλό να μας “προγραμματίσει” ώστε να μη μας αρέσουν; Και μη μου πείτε τώρα για ελευθερίες βούλησης και άλλες τέτοιες χαζομάρες. Γιατί και σκατά είμαστε ελεύθεροι να φάμε αν το επιθυμούμε. Απλώς ΔΕΝ το επιθυμούμε. Και όχι απλώς δεν το επιθυμούμε, μας αηδιάζει. Δεν θα ήταν πιο απλό για τον θεό να κάνει κάτι αντίστοιχο για τη μοιχεία ή το σεξ πριν το γάμο αντί να μας λέει “ου μοιχεύσεις”;

Έχετε σκεφτεί ποτέ ότι η πλειονότητα των θρησκευτικών απαγορεύσεων έχουν κοινωνικές προεκτάσεις; Λόγου χάρη, επειδή η κλοπή ως φαινόμενο δημιουργεί προβλήματα στο κοινωνικό σύνολο, δεν αρκεί να την απαγορεύσω νομικά. Είναι πολύ πιο αποτελεσματικό να την συμπεριλάβω στις αμαρτίες που οδηγούν στην κόλαση. Αν θέλω να ντύνονται οι γυναίκες πιο σεμνά, αντί να τις κυνηγάω, αρκεί να πω ότι είναι θέλημα θεού. Ξέρετε, οι μουσουλμάνες που φοράνε τις μαντίλες, δεν το κάνουν απαραίτητα επειδή τους το επιβάλλουν οι σύζυγοι τους. Συνήθως ντύνονται έτσι θεωρώντας ότι αυτό επιθυμεί ο θεός τους.

Αν και τα πιο πάνω νομίζω ότι καλύπτουν το θέμα, θα ήθελα να μείνω σε κάποια επιμέρους ζητήματα, όπως είναι τα θαύματα.

Πριν μου πείτε για τις εικόνες που δακρύζουν, θα σας ρωτήσω: Και πού το ξέρω εγώ ότι δεν υπάρχει κάποιος πίσω από την εικόνα που της καθαρίζει κρεμμύδια; Ή, για να σοβαρευτούμε λίγο: Μια καλή ερμηνεία για τα “άγια” δάκρυα είναι η υγρασία. Επίσης αν μια εκκλησία έχει αφραγκιές, μπορεί με μια σύριγγα να ρίξει σταγονίτσες υγρού μέσα από το τζάμι της εικόνας και να την κάνει αυτόματα να δακρύσει. Αντιλαμβάνεστε φυσικά πόσα χρήματα θα εισπράξει η εκκλησία από τα κεριά που θα αγοράσουν οι χιλιάδες πιστοί που θα συρρεύσουν να δουν το “θαύμα”. Και για να βάλουμε και λίγο το μυαλό μας να δουλέψει: Το γεγονός ότι για κάτι δεν έχουμε λογική εξήγηση, δεν σημαίνει ότι είναι θαύμα. Σημαίνει ότι δεν έχουμε, αυτήν τη στιγμή, λογική εξήγηση. Αν δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε τους κεραυνούς, αυτό δεν σημαίνει ότι τους ρίχνει ο Δίας. Αν δεν έχουμε ερμηνεία για τους σεισμούς, αυτό δεν σημαίνει ότι τους προκαλεί ο Εγκέλαδος.

Πριν καταφύγετε στην εκδοχή του “θαύματος”, σκεφτείτε αν το γεγονός στο οποίο αναφέρεστε είναι ΑΔΥΝΑΤΟ να ερμηνευθεί με τον νόμο των πιθανοτήτων ή με οποιονδήποτε άλλον τρόπο. Αλλά ακόμη και αυτό να συμβαίνει, πάλι δεν

σημαίνει τίποτε. Σημαίνει απλώς ότι, αυτήν τη στιγμή, δεν μπορούμε να δώσουμε μια ικανοποιητική ερμηνεία. Αν πράγματι υπάρχει θεός, αντί να κάνει εικόνες να δακρύζουν, ας στείλει πέντε αγγέλους στην πλατεία Συντάγματος και ας κάνει μερικά χέρια ή πόδια να ξαναφυτρώσουν. Ή, ακόμη καλύτερα, ας κάνει μια κατάθεση μερικών εκατομμυρίων ευρώ στον τραπεζικό μου λογαριασμό.

Σε αυτό το πνεύμα, της λογικής ερμηνείας, συμπεριλαμβάνεται και η απάντηση για το θέμα της δημιουργίας του σύμπαντος. Δεν ξέρω πώς ακριβώς δημιουργήθηκε το σύμπαν. Το ότι δεν ξέρω όμως και πιθανόν να μην το κατανοήσω ποτέ, δεν σημαίνει ότι το δημιούργησε κάποιος. Γιατί, τότε τίθεται το ερώτημα, ποιος δημιούργησε αυτόν τον κάποιον. Αν μπορώ να δεχτώ αυθαίρετα ότι ο θεός υπήρχε πάντα, μπορώ να δεχτώ, εξίσου αυθαίρετα, και ότι το σύμπαν υπήρχε πάντα. Γιατί δηλαδή η μία αυθαίρετη σκέψη είναι καλύτερη από την άλλη; Ακόμη όμως και αν δεχτώ ότι κάποια δύναμη δημιούργησε τον κόσμο, αυτό δεν σημαίνει αυτόματα ότι αυτή η δύναμη ακούει τις προσευχές μου, ενδιαφέρεται για μένα, τι κάνω, πώς ζω τη ζωή μου και ότι μου έχει εξασφαλίσει οικόπεδο στον Παράδεισο αν νηστέψω τη Μεγάλη Παρασκευή. Το ένα δεν συνεπάγεται το άλλο.

Ας πάρουμε τώρα και το επιχείρημα “μα καλά, αν δεν πιστεύεις, σε ποιον θα έχεις να στραφείς όταν αισθάνεσαι αδύναμος;”. Αντιλαμβάνεστε, ελπίζω, ότι η ανάγκη μου να στραφώ σε κάποιον, δεν συνεπάγεται και την ύπαρξή του. Η ανάγκη μου για δώρο την Πρωτοχρονιά, δεν συνεπάγεται την ύπαρξη του Άγιου Βασίλη.

Ένα ακόμη επιχείρημα που μπορεί κανείς να ακούσει είναι “αν δεν υπάρχει Θεός, τότε επιτρέπονται τα πάντα”. Τη “λογική” αυτού του επιχειρήματος δεν χρειάζεται καν να την σχολιάσω. Το ότι δεν σας αρέσει ένα συμπέρασμα, δεν σημαίνει ότι οι προκείμενες που οδηγούν σε αυτό είναι εσφαλμένες. Σε κάθε περίπτωση, ο λόγος για τον οποίο δεν σκοτώνετε, κλέβετε, ψεύδεστε είναι μόνο ότι απαγορεύονται από τη θρησκεία σας; Αν ναι, σκεφτείτε τι γνώμη θα σχηματίσουν για εσάς εκείνοι που δεν τα κάνουν όλα αυτά παρ’ όλο που δεν πιστεύουν ότι θα τιμωρηθούν στην επόμενη ζωή.

Τι γίνεται όμως με όσους είχαν μια “βιωματική” εμπειρία του θεού; Κατ’ αρχάς θα πρέπει να τους υπενθυμίσουμε ότι, ανά τους αιώνες και ανά τις θρησκείες, πάντα υπήρχαν άνθρωποι που είχαν βιωματική εμπειρία του θείου. Ποιος έχει δίκιο λοιπόν; Αυτός που έχει βιωματική εμπειρία του Απόλλωνα, της θεάς Κάλι, του θεού των χριστιανών ή των εξωγήινων που τον απήγαγαν; Και πώς συμβαίνει οι χριστιανοί, οι ινδουϊστές και οι λοιποί θρήσκοι να έχουν ο καθένας βιωματική

εμπειρία του δικού τους θεού και ποτέ το αντίστροφο; Γιατί δεν εμφανίζεται η θεά Κάλλι σε έναν χριστιανό καλόγερο ή ο Ιησούς σε έναν ινδουιστή ιερέα;

Το μυαλό μάς παίζει περίεργα παιχνίδια. Μια εμπειρία την οποία βιώνουμε ως αληθινή, δεν είναι απαραίτητα και αληθινή. Νευρολόγοι και ψυχίατροι έχουν μελετήσει και εξηγήσει αυτές τις “βιωματικές” εμπειρίες εδώ και πολλά χρόνια. Αλλά είναι σχεδόν αδύνατο να πείσεις έναν πιστό, ο οποίος νοιώθει ξεχωριστός επειδή ο θεός του τον “επέλεξε”, ότι αυτό που βίωσε ήταν κάτι που θα μπορούσε να συμπεριληφθεί στην ευρύτερη κατηγορία των παραισθήσεων. Εξάλλου, εκείνος το ένιωσε σαν να ήταν πραγματικό.

Θεός μάλλον δεν υπάρχει. Ζήστε λοιπόν τη ζωή σας ελεύθεροι από ψεύτικους περιορισμούς και παραμυθάκια! Δηλαδή όλοι αυτοί που πιστεύουν στο θεό είναι χαζοί; Όχι, δεν είναι χαζοί. Όχι περισσότερο από εμένα και από εσένα.

Κοιτάξτε τι γίνεται όμως... Η πίστη στον θεό συνεπάγεται πολλά πράγματα....

Συνεπάγεται ότι δεν χανόμαστε στο τίποτε όταν φεύγουμε από τη ζωή. Ότι συνεχίζουμε να υπάρχουμε κάπου αλλού.

Συνεπάγεται ότι οι αγαπημένοι μας βρίσκονται κάπου ψηλά και μας κοιτάζουν και ότι θα τους ξανασυναντήσουμε κάποια στιγμή.

Συνεπάγεται ότι οι καλές μας πράξεις θα ανταμειφθούν, ενώ όλοι αυτοί οι κακοί άνθρωποι θα εισπράξουν τη δίκαιη τιμωρία τους -αν όχι σε αυτήν- τουλάχιστον στην επόμενη ζωή.

Συνεπάγεται ότι υπάρχει μια οντότητα η οποία, σαν στοργικός πατέρας, μας ακούει όταν του απευθυνόμαστε, μας προσέχει και μπορεί να μας στηρίξει στις δυσκολίες που περνάμε.

Συνεπάγεται ότι σε πολλά ηθικά θέματα υπάρχουν έτοιμες και εύκολες απαντήσεις.

Αν κάποιος αρνηθεί την πίστη στον θεό, τα χάνει όλα αυτά. Στερείται ένα πολύ ισχυρό ψυχικό δεκανίκι. Η καθημερινότητά μας δεν είναι μια παιδική χαρά. Αντιθέτως. Είναι γεμάτη πόνο, αποτυχίες, δυσκολίες και απογοητεύσεις. Η πίστη στον θεό σε βοηθάει να τα αντιμετωπίσεις όλα αυτά. Σου δίνει δύναμη και ελπίδα. Εξάλλου, εκείνος που αρνείται την πίστη του, πρέπει επίσης να δεχτεί ότι όλα όσα άκουγε τόσα χρόνια από σχολείο, γονείς και εκκλησία είναι ψέμματα. Πρέπει να

αναθεωρήσει την ταυτότητά του. Το πώς αντιλαμβάνεται τον εαυτό του εντός του σύμπαντος, αλλά και εντός της κοινωνίας και της οικογένειάς του.

Είναι πολύ δύσκολο για έναν άνθρωπο να σηκώσει αυτό το βάρος. Και το δεκανίκι του να στερηθεί και να πρέπει να αντιληφθεί τον εαυτό του σε έναν διαφορετικό κόσμο. Δεν είναι χαζομάρα λοιπόν, ούτε αφέλεια. Είναι απλώς αδυναμία χαρακτήρα. Και η αδυναμία χαρακτήρα είναι κάτι ανθρώπινο. Πολύ ανθρώπινο...

Πηγή: sfrang.blogspot.com